

Zaak C-133/22

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

28 februari 2022

Verwijzende rechter:

Bundesgerichtshof (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 februari 2022

Verweerster, verzoekster in reconventie en verzoekster tot Revision:

LACD GmbH

Verzoekster, verweerster in reconventie en verweerster in Revision:

BB Sport GmbH & Co. KG

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Consumentenrechten – Richtlijn 2011/83/EU – Aspecten van overeenkomsten voor de verkoop van goederen – Richtlijn 2019/771/EU – Garantiebewijs – Vereisten – Andere vereisten die geen verband houden met de conformiteit – Ander vereiste dat geen verband houdt met de conformiteit – In de persoon van de consument gelegen omstandigheden – Vaststelling op grond van objectieve omstandigheden

Voorwerp en rechtsgrondslag van de verwijzing

Uitlegging van het recht van de Unie, artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

1. Kan er sprake zijn van enig/een ander vereiste dat geen verband houdt met de conformiteit in de zin van artikel 2, punt 14, van richtlijn 2011/83/EU en van

artikel 2, punt 12, van richtlijn (EU) 2019/771, indien de verplichting van de garant samenhangt met omstandigheden die in de persoon van de consument zijn gelegen, in het bijzonder met diens subjectieve houding ten opzichte van het verkochte product (in casu: de aan het vrije oordeel van de consument overgelaten tevredenheid over het verkochte product), zonder dat deze persoonlijke omstandigheden verband hoeven te houden met de staat of de kenmerken van het verkochte product?

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

Moet het niet beantwoorden aan vereisten die betrekking hebben op omstandigheden die in de persoon van de consument zijn gelegen (in casu diens tevredenheid over de gekochte goederen), kunnen worden vastgesteld aan de hand van objectieve omstandigheden?

Aangehaalde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2011/83/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende consumentenrechten, tot wijziging van richtlijn 93/13/EEG van de Raad en van richtlijn 1999/44/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 85/577/EEG [van de Raad] en van richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad (hierna: „richtlijn 2011/83”), artikel 2, punt 14

Richtlijn (EU) 2019/771 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2019 betreffende bepaalde aspecten van overeenkomsten voor de verkoop van goederen, tot wijziging van verordening (EU) 2017/2394 en richtlijn 2009/22/EG, en tot intrekking van richtlijn 1999/44/EG (hierna: „richtlijn 2019/771”), artikel 2, punt 12

Richtlijn 1999/44/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 mei 1999 betreffende bepaalde aspecten van de verkoop van en de garanties voor consumptiegoederen (hierna: „richtlijn 1999/44”), artikel 6, leden 1 en 2

Richtlijn 2005/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2005 betreffende oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten op de interne markt en tot wijziging van richtlijn 84/450/EEG van de Raad, richtlijnen 97/7/EG, 98/27/EG en 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad en van verordening (EG) nr. 2006/2004 van het Europees Parlement en de Raad (hierna: „richtlijn 2005/29”), artikel 3, leden 1 en 4, artikel 7, lid 5, overweging 10, derde zin, en overweging 15

Aangehaalde bepalingen van nationaal recht

Bürgerliches Gesetzbuch (Duits burgerlijk wetboek) (hierna: „BGB”) met name § 443, lid 1, en § 479, lid 1, tweede zin

Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (Duitse wet ter bestrijding van oneerlijke mededinging) (hierna: „UWG”), met name §§ 3, 3a, § 8, lid 1, eerste zin, § 11

Korte weergave van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoekster verkoopt in haar onlineshop sport- en fitnessartikelen. Verweerster distribueert via de detailhandel en onlinehandelaars sport- en fitnessartikelen onder de merknaam „LACD”. Zij voorzag, ten minste tot en met 2013, haar T-shirts van hanglabels („Hang tags”), waarop de volgende tekst was gedrukt:

„LACD Warranty

Every LACD product comes with our own lifetime guarantee. If you are not completely satisfied with any of our products, please return it to your specialist dealer from whom you purchased it. Alternatively, you can return it to „LACD” directly but remember to tell us where and when you bought it.”

- 2 In augustus 2018 kocht verzoekster via een mysteryshopper bij de onlinehandelaar „OUTDOOR-WORKS” twee T-shirts van verweerster.
- 3 Volgens verzoekster waren de T-shirts voorzien van de hanglabels met de „LACD Warranty”. Zij voert aan dat de informatie niet voldeed aan de wettelijke vereisten die aan een garantieverklaring worden gesteld.
- 4 Verzoekster heeft tegen verweerster een verbodsvordering ingesteld. Verweerster heeft zich hiertegen verweerd en de exceptie van verjaring (§ 11 UWG) opgeworpen.
- 5 Het Landgericht (rechter in eerste aanleg, Duitsland) heeft de vordering afgewezen. De rechter in tweede aanleg heeft het beroep toegewezen.
- 6 Verweerster verzoekt in haar door de rechter in tweede aanleg toegestane beroep tot Revision om het afwijzende vonnis van het Landgericht te herstellen. Verzoekster concludeert tot verwerping van het beroep in Revision.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 7 1. Het geschil betreft de vraag of de op de hanglabels aangebrachte belofte van verweerster een garantieverklaring is. Indien dit zo zou zijn, zou deze niet voldoen aan de wettelijke vereisten van § 479, lid 1, tweede zin, BGB en een oneerlijke handelspraktijk in de zin van § 3, lid 1, en § 3a UWG vormen. In dat geval kan tegen verweerster een verbodsvordering worden ingesteld (§ 8, lid 1 UWG).
- 8 2. Na het gelaakte gedrag van verweerster in augustus 2018 en de uitspraak van de rechter in tweede aanleg zijn zowel het in casu relevante Unierecht alsook de

nationale wet die hieraan uitvoering geeft, gewijzigd. Richtlijn 1999/44 is met ingang van 1 januari 2022 ingetrokken en vervangen door richtlijn 2019/771, die van toepassing is op overeenkomsten die op of na 1 januari 2022 zijn gesloten. § 479, lid 1, BGB is bij het Gesetz zur Regelung des Verkaufs von Sachen mit digitalen Elementen und anderer Aspekte des Kaufvertrags vom 25. Juni 2021 (Duitse wet inzake de regeling van de verkoop van goederen met digitale elementen en andere aspecten van de koopovereenkomst) (BGBl. I blz. 2133) met ingang van 1 januari 2022 herzien.

- 9 3. § 479 BGB regelt de vereisten die aan een garantieverklaring worden gesteld. In de versie die van toepassing was tot en met 31 december 2021, werd artikel 6, lid 2, van richtlijn 1999/44 en in de versie die van toepassing is sinds 1 januari 2022, is artikel 17, lid 2, derde zin, van richtlijn 2019/771 omgezet. Daarin zijn specifieke aspecten van oneerlijke handelspraktijken geregeld in de vorm van informatieverplichtingen (zie artikel 3, lid 4, en overweging 10, derde zin, van richtlijn 2005/29). § 443, lid 1, BGB strekte tot en met 31 december 2021 gelet op § 479, lid 1, BGB (oud) tot omzetting van het begrip „garantie” van artikel 1, lid 2, onder e), en artikel 6, lid 1, van richtlijn 1999/44 in Duits recht en vindt sinds 1 januari 2022 gelet op § 479, lid 1, BGB (nieuw) zijn grondslag in het begrip „commerciële garantie” van artikel 2, punt 12, van richtlijn 2019/771. In zijn huidige versie, die sinds 13 juni 2014 van kracht is, strekt artikel 443, lid 1, BGB bovendien tot uitvoering van het begrip „commerciële garantie” van artikel 2, punt 14, van richtlijn 2011/83.
- 10 4. Aangezien de T-shirts met de hanglabels zijn geleverd aan een mysteryshopper die handelde in opdracht van verzoekster, gaat de verwijzende rechter ervan uit dat de aankoop van de T-shirts een verkoop van consumptiegoederen is in de zin van artikel 1, lid 1, en lid 2, onder a-c), van richtlijn 1999/44 of een koopovereenkomst tussen een consument en een verkoper in de zin van artikel 3, lid 1, en artikel 2, punten 1-3, van richtlijn 2019/771.
- 11 5. De op de hanglabels gedrukte verklaring hoeft de door artikel 6, lid 2, van richtlijn 1999/44 respectievelijk artikel 17, lid 2, derde zin, van richtlijn 2019/771 voor een garantiebewijs vereiste en in § 479, lid 1, tweede zin, BGB vervatte informatie alleen te bevatten wanneer het gaat om een garantie in de zin van § 479, lid 1, § 443, lid 1, BGB. De verwijzende rechter vraagt zich af of de belofte van verweerster dat de koper het gekochte product kon terugzenden indien hij er niet volledig tevreden over was, een dergelijke garantie vormt.
- 12 a) De verwijzende rechter twijfelt er niet aan dat, indien § 443, lid 1, BGB conform de richtlijn wordt uitgelegd, de tevredenheid van de consument over het gekochte product geen hoedanigheid van het verkochte product vormt die in aanmerking komt voor een garantie in de zin van § 443, lid 1, eerste geval, BGB. Volgens het Duitse recht omvat de hoedanigheid van een product alle factoren die inherent zijn aan het product zelf, alsmede alle verhoudingen van het product tot de omgeving die volgens de verkeersopvatting invloed hebben op de waarde ervan.

- 13 Naar het oordeel van de verwijzende rechter volgt uit het begrip „Eigenschappen” zoals genoemd in de Duitse versie van artikel 1, lid 2, onder e), van richtlijn 1999/44 („beschrijving” in de Nederlandstalige versie) en in de Duitse versie van artikel 2, punt 12, van richtlijn 2019/771 („specificaties” in de Nederlandstalige versie) niets anders. Dientengevolge vormen alleen omstandigheden die objectief met de consumptiegoederen of goederen samenhangen een specificatie die in aanmerking komt voor garantie; subjectieve eisen van de consument aan het als zodanig conforme verkochte product zijn niet toereikend.
- 14 (1) Volgens de bewoordingen van de bepalingen van de richtlijnen houdt de garantie weliswaar verband met de informatie die door de verkoper of producent in de garantieverklaring of de desbetreffende reclame wordt verstrekt, maar hieruit volgt niet dat op grond daarvan een garantie op wat dan ook betrekking kan hebben. De verklaring van de garant moet veeleer de informatie bevatten dat de consumptiegoederen aan bepaalde specificaties voldoen of bepaalde eigenschappen hebben. Hieruit volgt dat de informatie betrekking moet hebben op kenmerken of omstandigheden van het product zelf.
- 15 (2) Uit de regelgevingscontext van richtlijn 1999/44 en richtlijn 2019/771 blijkt dat de eigenschappen die in aanmerking komen voor garantie betrekking hebben op omstandigheden die kunnen leiden tot non-conformiteit van het verkochte product en dus samenhangen met het gekochte product zelf.
- 16 In artikel 2, lid 2, onder a) en d), van richtlijn 1999/44 worden de eigenschappen [respectievelijk de kenmerken] van de goederen genoemd als criterium voor hun conformiteit. Volgens overweging 21, eerste zin, bevat richtlijn 1999/44 ook bepalingen inzake garantie, omdat het voor bepaalde categorieën goederen vaste praktijk is dat verkopers en producenten garanties geven voor gebreken die zich binnen een bepaalde termijn manifesteren. Hieruit volgt dat de eigenschappen betrekking hebben op de conformiteit van het verkochte product.
- 17 Hetzelfde volgt uit artikel 2, punt 12, van richtlijn 2019/771. Volgens deze bepaling kunnen niet alleen specificaties van de goederen voorwerp van garantie zijn, maar ook andere vereisten die geen verband houden met de conformiteit. Dit wijst erop dat de eigenschappen die in aanmerking komen voor garantie daadwerkelijk samenhangen met het verkochte product en dat deze samenhang beslissend is voor de conformiteit. Dit laat onverlet dat volgens artikel 6 van richtlijn 2019/771 subjectieve conformiteitsvereisten ertoe kunnen leiden dat de goederen niet in overeenstemming zijn met de koopovereenkomst, omdat de daar genoemde criteria betrekking hebben op objectieve omstandigheden die samenhangen met het verkochte product zelf.
- 18 b) Gelet op het Unierecht rijst de vraag of de tevredenheid van de consument over het verkochte product een/enig „ander vereiste dat geen verband houdt met de conformiteit” vormt in de zin van § 443, lid 1, tweede geval, BGB respectievelijk artikel 2, punt 14, van richtlijn 2011/83 of in de zin van artikel 2, punt 12, van

richtlijn 2019/771, en dus als voorwerp van garantie de informatieverplichtingen van § 479, lid 1, tweede zin, BGB met zich brengt.

- 19 (1) De nationale wetgever heeft in de sinds 13 juni 2014 geldende versie van § 443, lid 1, BGB het kenmerk „enige andere vereisten die geen verband houden met de conformiteit” opgenomen ter omzetting van het begrip „commerciële garantie” in artikel 2, punt 14, van richtlijn 2011/83. Tegelijkertijd heeft hij besloten een uniform garantiebegrip in te voeren ter omzetting van artikel 1, lid 2, onder e), van richtlijn 1999/44/EG enerzijds en van artikel 2, punt 14, van richtlijn 2011/83/EG anderzijds. Daartoe heeft hij het nationale garantiebegrip uitgebreid tot buiten de vereisten van artikel 1, lid 2, sub e), van richtlijn 1999/44 en aldus de werkingssfeer van de informatieverplichtingen van § 479, lid 1, tweede zin, BGB (oud) verbreed.
- 20 (2) (aa) Voor zover het kenmerk „andere vereisten die geen verband houden met de conformiteit” geen grondslag vindt in richtlijn 1999/44, wordt de uitlegging echter beheerst door het nationale recht. Buiten de werkingssfeer van een richtlijn bestaat er in beginsel geen verplichting om een nationale bepaling conform de richtlijn uit te leggen [arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) van 16 juli 1998, ICI, C-264/96, EU:C:1998:370, punt 34]. Het besluit van de nationale wetgever om in het kader van de omzetting van richtlijn 2011/83 een uniform garantiebegrip in te voeren, moet echter in aanmerking worden genomen door middel van een uniforme uitlegging op basis van het garantiebegrip in artikel 2, punt 14, van richtlijn 2011/83. Gelet hierop wordt het Hof verzocht om uitlegging van het kenmerk „andere vereisten die geen verband houden met de conformiteit” in artikel 2, punt 14, van richtlijn 2011/83, teneinde te zorgen voor een definitie in het nationale recht die overeenstemt met de Unierechtelijke bepaling.
- 21 (bb) Een Unierechtconforme uitlegging van het kenmerk „andere vereisten die geen verband houden met de conformiteit” is temeer vereist, daar het garantiebegrip van § 443, lid 1, BGB sinds 1 januari 2022 ook dient ter uitvoering van artikel 2, punt 12, van richtlijn 2019/771. Het kenmerk „andere vereisten die geen verband houden met de conformiteit [Duits: Vertragsmäßigkeit]” in artikel 2, punt 12, van richtlijn 2019/771 is inhoudelijk identiek aan het kenmerk „enige andere vereisten die geen verband houden met de conformiteit [Duits: Mangelfreiheit]” in artikel 2, punt 14, van richtlijn 2011/83.
- 22 (3) De vraag rijst of er sprake kan zijn van (enig/een) „ander vereiste dat geen verband houdt met de conformiteit”, indien de verplichting van de garant samenhangt met omstandigheden die in de persoon van de consument zijn gelegen, in het bijzonder met diens subjectieve houding ten opzichte van het verkochte product (in casu: de aan het vrije oordeel van de consument overgelaten tevredenheid over het verkochte product), zonder dat deze persoonlijke omstandigheden verband moeten houden met de staat of de kenmerken van het verkochte product. Daarover gaat de eerste prejudiciële vraag.

- 23 (aa) Uit de bewoordingen van de bepalingen van de richtlijn blijkt niet duidelijk of de vereisten betrekking moeten hebben op objectieve feitelijke omstandigheden van het verkochte product, dan wel of zij ook betrekking kunnen hebben op de subjectieve houding van de consument tegenover het gekochte product. Voor de eerste opvatting zou kunnen pleiten dat de goederen aan deze vereisten moeten voldoen. Voor de tweede opvatting zou kunnen spreken dat de vereisten ook kunnen voortvloeien uit de verplichtingen van de garant. Dergelijke verplichtingen kunnen in beginsel zowel het verkochte product zelf als de persoonlijke relatie van de koper tot het verkochte product betreffen.
- 24 (bb) Ook op basis van de regelgevingscontext kan geen eenduidige uitlegging worden gegeven. Het kenmerk (enige) „andere vereisten die geen verband houden met de conformiteit” in artikel 2, punt 14, van richtlijn 2011/83 en in artikel 2, punt 12, van richtlijn 2019/771 wordt naast het kenmerk „specificaties” als ander voorwerp van garantie genoemd. Enerzijds laat dit de uitlegging toe dat de vereisten betrekking hebben op omstandigheden die net als bij een specificatie samenhangen met objectieve feitelijke omstandigheden van het verkochte product, maar niet – zoals bijvoorbeeld hoedanigheidskenmerken die zich in de toekomst voordoen – kunnen leiden tot een gebrek aan conformiteit. Anderzijds kan het kenmerk worden opgevat als een afbakeningscriterium in die zin dat, anders dan bij een specificatie, de vereisten geen verband hoeven te houden met objectieve feitelijke omstandigheden van het verkochte product, maar – zoals de aan het vrije oordeel van de koper overgelaten ontevredenheid over het gekochte product – ook omstandigheden kunnen betreffen die zijn gelegen in de persoon van de koper en dus zowel op het object als op de persoon betrekking kunnen hebben.
- 25 Het feit dat de Uniewetgever zowel in artikel 6 als in artikel 7 van richtlijn 2019/771 de term „vereisten” gebruikt, laat geen duidelijke uitlegging in de ene of de andere zin toe. Bijgevolg kunnen niet alleen objectieve vereisten (artikel 7) maar ook subjectieve vereisten (artikel 6) bepalend zijn voor de conformiteit van de goederen. Ofschoon de subjectieve vereisten eveneens betrekking hebben op de kenmerken van het verkochte product, kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat in het kader van het garantiebegriff overeenkomstig artikel 2, punt 12, van richtlijn 2019/771 (en het garantiebegriff van artikel 2, punt 14, van richtlijn 2011/83) de vereisten aan het verkochte product hetzelfde referentiepunt moeten hebben.
- 26 (cc) De regelgevingsdoelstelling van de richtlijnen 2011/83 en 2019/771 zou kunnen pleiten voor een ruime uitlegging van het kenmerk (enige) „andere vereisten die geen verband houden met conformiteit”, die ook subjectieve in de persoon van de koper gelegen omstandigheden omvat. Zij beogen – net als richtlijn 1999/44 – een hoog niveau van consumentenbescherming te verwezenlijken (overweging 65, eerste zin, van richtlijn 2011/83; overweging 10, vierde zin, van richtlijn 2019/771; overweging 1 van richtlijn 1999/44). De consument heeft, ook al hangt de garantieaanspraak samen met zijn ontevredenheid of met andere omstandigheden die zijn gelegen in zijn persoon, de in de richtlijnen bedoelde informatie nodig om de omvang van zijn wettelijke

rechten te kennen en te bepalen of er een garantieaanspraak bestaat, wat zijn rechten uit hoofde van de garantie zijn en hoe hij die rechten kan doen gelden.

- 27 (4) Voor zover in de persoon van de consument gelegen omstandigheden (in casu: zijn tevredenheid over het gekochte product) vereisten vormen die voorwerp kunnen zijn van garantie in de zin van artikel 2, punt 14, van richtlijn 2011/83 en artikel 2, punt 12, van richtlijn 2019/771, rijst de vraag of het niet voldoen aan deze subjectieve vereisten aan de hand van objectieve omstandigheden moet kunnen worden vastgesteld. Daarover gaat de tweede prejudiciële vraag.
- 28 De verwijzende rechter is geneigd deze vraag ontkennend te beantwoorden. Er is ook sprake van een garantieaanspraak wanneer de verkoper of producent niet aan de hand van objectieve omstandigheden kan nagaan of de goederen achterblijven bij de subjectieve eisen van de koper. Dit maakt het voor de consument echter gemakkelijker om de rechten uit hoofde van de garantie af te dwingen onder het voorwendsel van een garantieaanspraak. Het gevolg is dat de consument de rechten uit hoofde van de garantie naar eigen goeddunken kan uitoefenen, ook al zijn de voorwaarden voor een garantieaanspraak – in dit geval zijn persoonlijke ontevredenheid over het verkochte product – niet daadwerkelijk vervuld. De garant behoeft in dit opzicht echter geen bescherming. Het staat hem vrij zijn verplichting in verband met de garantieaanspraak te koppelen aan controleerbare voorwaarden – bijvoorbeeld aan een begrijpelijke motivering waarom de consument ontevreden is over het gekochte product.
- 29 6. De prejudiciële vragen zijn relevant voor de beslissing.
- 30 a) Indien de belofte van verweerster op de aan haar T-shirts bevestigde hanglabels geen garantieverklaring in de zin van § 443, lid 1, BGB zou vormen, zou verweerster geen inbreuk hebben gemaakt op § 479, lid 1, tweede zin, BGB (oud) en zou zij dus geen marktgedragsregeling in de zin van § 3a UWG hebben geschonden. In dat geval zou de zaak definitief kunnen worden beslecht en zou de verwijzende rechter het in tweede aanleg gewezen vonnis moeten vernietigen voor zover het in het nadeel van verweerster is gewezen, en het hoger beroep van verzoekster moeten verwerpen.
- 31 b) Indien daarentegen de toezegging van verweerster dat de klant het gekochte product in geval van ontevredenheid kan terugsturen, een garantie voor een ander vereiste dat geen verband houdt met de conformiteit in de zin van § 443, lid 1, tweede zin, BGB, zou vormen, zou haar informatie niet voldoen aan de informatieverplichtingen van § 479, lid 1, tweede zin, BGB. In dat geval zou verweerster een oneerlijke handelspraktijk hebben toegepast in de zin van § 3, lid 1, UWG, die op grond van een daadwerkelijke schending van de bepaling inzake marktgedrag van § 479, lid 1, tweede zin, BGB (oud) en een dreigende schending van § 479, lid 1, tweede zin, BGB (nieuw) op grond van § 3a UWG als oneerlijke zakelijke handeling kan worden bestraft. Richtlijn 2005/29 staat niet in de weg aan een dergelijke sanctie wegens oneerlijke handelspraktijken: de contractuele informatieverplichtingen van § 479, lid 1, tweede zin, BGB vallen

niet binnen de werkingssfeer van artikel 7, lid 5, en overweging 15 van richtlijn 2005/29, omdat zij geen betrekking hebben op commerciële communicatie in de zin van deze bepalingen. Hieronder moet worden verstaan elke vorm van communicatie bestemd voor het direct of indirect promoten van de goederen, diensten of het imago van een onderneming, organisatie of persoon, die een commerciële, industriële of ambachtelijke activiteit of een gereguleerd beroep uitoefent (zie arrest van het Hof van 14 juli 2016, Verband Sozialer Wettbewerb, C-19/15, EU:C:2016:563, punten 25 en 26). Bij ontstentenis van het promoten van de afzet van goederen of het imago van de onderneming omvat commerciële communicatie in beginsel geen informatieverplichtingen die andere doeleinden dienen of moeten worden vervuld in het kader van de sluiting of uitvoering van de overeenkomst.

- 32 Los daarvan biedt overweging 15, zesde zin, van richtlijn 2005/29 de mogelijkheid om de schending van nationale informatieverplichtingen uit hoofde van het verbintenissenrecht te bestraffen, zelfs voor zover deze – zoals de bepaling van § 479, lid 1, tweede zin, BGB (oud) inzake informatieverplichtingen in geval van een garantie voor vereisten die geen verband houden met de conformiteit – verder gaan dan de minimumvoorschriften van het Unierecht. Een dergelijke sanctie kan niet alleen worden opgelegd in het kader van contractuele aanspraken van de consument, maar ook wegens oneerlijke handelspraktijken op grond van § 3a UWG. Aangezien krachtens artikel 3, lid 2, van richtlijn 2005/29 informatieverplichtingen uit hoofde van het verbintenissenrecht zijn uitgesloten van de werkingssfeer van de richtlijn, kan de richtlijn in dit opzicht geen blokkerende werking hebben.